

Lapscheure, dinsdag 2 mei 2006

Het is heel vroeg in de ochtend en Antonio baalt als een stekker. Zijn nieuwe werkweek is in mineur gestart. In plaats van zijn vertrouwde brievenronde kreeg hij vandaag het boerenparcours toebedeeld. Zijn collega heeft zich voor de zoveelste keer ziek gemeld waardoor hij nu een hele stapel pakketjes en aangetekende zendingen moet gaan afleveren in de meest afgelegen regio's rond Damme. Het historische stadje zelf is nog redelijk levendig maar het zijn die andere gehuchten errond. Er valt namelijk weinig te beleven in Sijsele, Hoeke, Moerkerke, Oostkerke, Vivenkapelle en last but not least in Lapscheure. En dan moet je weten dat hij zelf in laatst vernoemde dorpje woont.

Het kleine postautootje is eigenlijk dringend aan onderhoud toe. De remmen lijken hun beste tijd te hebben gehad en de vering kraakt alsof die er zo vanonder kan vallen. De airco werkt nauwelijks en de autoradio doet het al helemaal niet meer. In Knokke of in Brugge ga je die niet zien rijden, de buitenkantoortjes krijgen namelijk altijd de afdankertjes.

Hij is op weg naar John. Met een beetje geluk kan er een lekkere kop koffie van af en wie weet komt er zelfs een extraatje op tafel. Waar is die goede oude tijd naartoe toen er nog een borreltje bij de koffie geschonken werd en dat er cake of taart uit de oven kwam geschoven?

Wanneer Antonio het erf van de prachtig gerenoveerde herenboerderij oprijdt, ziet hij de aftandse Landrover Defender van John dicht tegen de immense loods geparkeerd staan. Het donkergroene ding dateert uit 1985 en het lijkt erop dat er elk jaar ergens nog een deuk is bijgekomen. Maar zolang dat ding blijft starten, zal John er blijven mee rijden. In die loods zelf staan dan weer een aantal exclusieve oldtimerjuweeltjes, waaronder een Willis Jeep

bouwjaar 1945 en een Hillman Minx 1966 cabrio, allebei zo goed als nieuw.

Antonio kent John al een tiental jaren maar ze zijn niet bepaald het soort vrienden dat altijd alle lief en leed met elkaar deelt. John is eigenlijk niet zo'n prater, behalve wanneer hij zat is en dat is hij regelmatig wel eens. Hij heeft weinig contact met zijn burens en komt zelden in het dorp. Hij wordt omschreven als een soort kluizenaar die meer van dieren houdt dan van mensen. Dieren zijn namelijk te vertrouwen. Zijn zus Elizabeth daarentegen is een extraverte dame, altijd opgewekt en klaar voor een gezellige babbel. John en Elizabeth wonen al een aantal jaren samen onder hetzelfde dak van de statige herenboerderij.

Terwijl die gedachte aan hem passeert, beseft Antonio dat Aicy en Deecy niet zijn komen aanrennen. In het begin vond hij het maar een bizarre naamkeuze voor die honden, tot hij doorhad dat ze vernoemd werden naar de hardrockband *AC/DC*. De twee Mechelse herders zien er op het eerste gezicht erg gevaarlijk uit, maar in feite zijn het lieve dieren. Ze hebben nog nooit iemand naar *the Highway to Hell* gestuurd. Wanneer je eenmaal hun vertrouwen wint, zijn ze niet meer van je weg te slaan en willen ze alleen maar geaaid worden. Nu zijn ze in geen velden of wegen te bespeuren. Bizar...

Er zijn een drietal pakjes voor John en een grote bruine enveloppe vol stempels en kleurrijke postzegels. Aan het gewicht te voelen steekt er een serieuze stapel documenten in. Antonio klopt zoals altijd op de achterdeur maar krijgt geen reactie. De grote staande klok galmt nog na van de acht slagen die ze stipt zoals altijd heeft gegeven.

'John! Jooooohn!! Antonio hier, je lievelingspostbode! Hallo? Hallooooooooo?! Elizabeth? Anyone home? It's me, Antonio the postman!' Antonio beseft dat hij in het Engels aan het roepen is naar mensen die perfect Nederlands praten. Tegen elkaar zijn die twee

altijd in een soort mengeling van Engels, Iers en lokaal West-Vlaams bezig, best grappig om te horen soms.

Het blijft angstvallig stil, geen mens die reageert, geen hond die blaft. De achterdeur maakt een beangstigend piepend geluid bij het openduwen. Antonio stapt vertwijfeld de grote verduisterde woonkeuken binnen. Overal zijn de gordijnen dichtgetrokken en er hangt een vreemde geur. De lichtschakelaar doet het niet, er is alleen dat beetje licht dat via de opengelaten achterdeur naar binnen glipt. Het schrale zonlicht valt op enkele kristallen glazen die op de enorme massieve keukentafel staan. Het schaalte met kaasblokjes lijkt zijn beste tijd te hebben gehad. Het blauw van de schimmels heeft zich hardnekkig genesteld in die Damse Mokke die Elizabeth altijd meebrengt van de markt. Een bepaalde stank slaat in de neus van Antonio, het is iets wat hij nooit eerder heeft geroken.

Zijn humeur zakt nog verder tot onder nul. Hij had gehoopt op een warme koffie en een babbel maar nu vreest dat hij een andere keer zal moeten terugkeren. En daar heeft hij helemaal geen zin in. Hij ziet de postmeester alweer levendig voor zich. Die kwal zal zoals altijd klaarstaan met zijn commentaar en zijn onderhuidse opmerkingen. Die etter mag blij zijn dat hij getrouwd is met de zus van een vooraanstaand politicus, anders was hij een gewone postbode gebleven en mocht hij net zoals iedereen de fiets op.

Soms heb je van die dagen dat je beter niet uit je bed komt en vandaag is er zo eentje. Wanneer Antonio de pakjes en de enveloppe op een hoek van de tafel wil leggen, stoot hij met zijn elleboog een glas omver. Dat rolt tergend traag naar de rand van de tafel en spat uiteen over de geplaveide vloer. Antonio probeerde het nog vast te grijpen maar helaas. Het is hier dan ook zo donker!

Hij laat zich echter niet zomaar uit het veld slaan en stapt schoorvoetend de woonkamer binnen. Ook daar zijn de gordijnen overal dichtgetrokken en het ruikt er precies naar rotte eieren.

Antonio ziet geen hand voor ogen en hij schuift voorzichtig naar het dichtstbijzijnde raam om er wat licht en lucht binnen te laten. Een dikke vervelende vlieg blijft maar rond zijn gezicht zoemen. Dan hoort hij een tweede vlieg en een derde... Het stikt er van de vliegen.

Net wanneer hij denkt bijna bij het raam te zijn, hapert hij met beide voeten aan iets. Hij verliest zijn evenwicht, valt achterover maar kan zich nog net recht houden door aan het gordijn te gaan hangen. Dat wordt met een ruk opzij getrokken en blijft nog amper met enkele haakjes aan de roede hangen.

Zijn ogen moeten heel even wennen aan het felle licht dat door het raam binnenvalt. Dan draait hij zich om en ziet waarover hij bijna gevallen was. Of beter, over wie hij bijna gevallen was. Het is John die op de zwarte tegelvoer ligt. Zijn wijd opengesperde ogen kijken Antonio indringend aan en zijn gezicht is helemaal gemarmerd.

Antonio schreeuwt het uit van paniek. Die man is dood en hij heeft nooit eerder oog in oog gestaan met een dode mens. John lijkt met spanbanden aan handen en voeten vastgebonden te zijn en een touw hangt als een strop rond zijn nek. Het enige kledingstuk dat de man nog aanheeft, is een onderbroek. Op zijn ontblote bovenlichaam en op zijn bovenarmen zijn er niet alleen enkele grillige tatoeages zichtbaar, maar ook verschillende snij- en brandwonden. Antonio beseft dat hij de hulpdiensten moet bellen maar dan dringt het tot hem door dat hij deze ochtend zijn gsm thuis vergeten is. Die ligt nog op te laden op de vensterbank.

Even het hoofd koel houden. Een huistelefoon?! Hier moet toch ergens een telefoon zijn? Antonio herinnert zich dat hij hier ergens zo een oud bakelieten ding met een draaischijf heeft zien staan en probeert voorzichtig naar de andere kant van de woonkamer te geraken. Maar overal waar hij gaat of staat, John blijft hem recht in de ogen kijken. Antonio voelt dat hij begint te hyperventileren en haalt enkele keren diep adem. Maar dat had hij beter niet gedaan. De

indringende geur in de kamer doet hem kokhalzen. Het is de geur van een lijk! Hij verliest het gevecht tegen de misselijkheid en moet overgeven. Net wanneer hij zich vooroverbuigt, ziet hij nog een lichaam roerloos op de grond liggen. Er weerklinkt een tweede schreeuw door het huis. Antonio is zo van zijn melk dat hij per direct niet meer moet overgeven. Hij kan amper nog ademen. Het tweede lichaam lijkt dat van een veel jongere man te zijn. Het ligt volledig naakt in een soort foetushouding op dezelfde stenen vloer. De bijna zwarte bloedplas ter hoogte van zijn hoofd voerspelt ook weinig goeds.

‘Ik moet hier weg! Ik krijg geen adem meer, wat gebeurt hier allemaal?!’

Antonio slaagt er met veel moeite in om buiten te geraken. Hij heeft het gehaald. Gelukkig kon hij zijn kalmte bewaren en zijn misselijkheid onder controle houden. Of toch niet... Een brij van wit, groen en rood belandt op de grond. Hij had gisteren nooit die lasagne met spinazie mogen eten. Die stond al veel te lang in zijn koelkast maar op zich smaakte of rook die helemaal niet raar.

Enkele minuten later zit hij in het aftandse postautootje dat maar niet wil starten. Maar de goden zijn Antonio toch niet allemaal slecht gezind. De motor beslist uiteindelijk om te doen waarvoor die gemaakt is en dat is draaien. Het traject van de boerderij naar het postkantoor in Sijsele verloopt alsof hij op volautomatische piloot rijdt. Ineens beslist de autoradio halverwege om uit het niets toch klanken te gaan verspreiden op maximaal volume. Hij schrikt zo hard dat hij bijna de controle over het stuur verliest en over de hele breedte van de weg begint te zwalpen. Gelukkig zijn er geen andere auto's in zijn onmiddellijke omgeving, anders kwam het ongetwijfeld tot een aanrijding. Hij moet kalm blijven, hij is er bijna...

Dan duwt Antonio ineens op de rem. Hij staat stil langs de kant van de weg. Hij moet nadenken en weer overgeven. Hij moet kalmeren